

Rolnummer 1440
Arrest nr. 121/99 van 10 november 1999

A R R E S T

In zake : de prejudiciële vraag betreffende artikel 21, zesde lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, gesteld door de Raad van State.

Het Arbitragehof,

samengesteld uit de voorzitters M. Melchior en G. De Baets, en de rechters H. Boel, E. Cerexhe, H. Coremans, A. Arts en R. Henneuse, bijgestaan door de griffier L. Potoms, onder voorzitterschap van voorzitter M. Melchior,

wijst na beraad het volgende arrest :

*

* *

I. Onderwerp van de prejudiciële vraag

Bij arrest nr. 75.909 van 24 september 1998 in zake de gemeente Rixensart tegen het Waalse Gewest, waarvan de expeditie ter griffie van het Arbitragehof is ingekomen op 14 oktober 1998, heeft de Raad van State de volgende prejudiciële vraag gesteld :

« Schendt artikel 21, zesde lid, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, waarin ten aanzien van de verzoekende partij een vermoeden van afstand van geding wordt gevestigd wanneer zij geen enkel verzoek tot voortzetting van de procedure indient binnen een termijn van 30 dagen die ingaat met de betekening van het verslag van de auditeur waarin de verwerping of onontvankelijkheid van het beroep wordt voorgesteld, de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, doordat het de tussenkomen partij die het verzoekschrift ondersteunt, maar die bewust niet als verzoekende partij is opgetreden, niet de mogelijkheid biedt de voortzetting van de procedure te vragen ? »

II. De feiten en de rechtspleging in het bodemgeschil

Op 2 september 1994 heeft de gemeente Rixensart voor de Raad van State, afdeling administratie, een beroep ingesteld tot schorsing en vernietiging van de bouwvergunning die op 12 augustus 1994 door de gemachtigde ambtenaar van het bestuur van de ruimtelijke ordening en stedenbouw werd afgegeven aan P. Liesse en N. Hanon.

Met afzonderlijke verzoekschriften zijn P. Liesse en R. Thacker vrijwillig tussengekomen in de procedures tot schorsing en vernietiging, de eerste tot ondersteuning van de stelling van de tegenpartij, de tweede tot ondersteuning van de vorderingen tot schorsing en vernietiging.

Bij het arrest nr. 50.091 van 9 november 1994 heeft de Raad van State de twee vorderingen tot tussenkomst ingewilligd en de vordering tot schorsing verworpen.

In het kader van de procedure tot vernietiging hebben alle partijen regelmatig hun memories van antwoord en wederantwoord uitgewisseld.

In zijn verslag besluit de auditeur tot verwerping van de vordering tot vernietiging.

Van dat verslag is op 4 mei 1998 aan de partijen kennis gegeven.

Na te hebben vastgesteld dat de gemeente Rixensart geen verzoek tot voortzetting van de procedure heeft ingediend binnen dertig dagen na de kennisgeving van zijn verslag, overeenkomstig artikel 21, zesde lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, heeft de auditeur een nieuw verslag neergelegd, deze keer op grond van artikel 14^{quater}, § 1, van de algemene procedureregeling van de Raad van State, om de afstand van geding van de verzoekende partij, en, bij wege van gevolgtrekking, de onontvankelijkheid van de twee vrijwillige tussenkomsten te doen vaststellen.

Van dat verslag alsmede van de beschikking van 27 juli 1998 tot vaststelling van de terechtzitting op 10 september 1998 is aan de partijen kennis gegeven.

Op de terechtzitting heeft de tweede tussenkomen partij, die het beroep tot vernietiging steunt, beweerd dat zij belang had bij de voortzetting van de procedure en dat haar lot niet mocht afhangen van de houding van de verzoekende partij die heeft nagelaten een procedurestuk in te dienen. Zij vroeg dat aan het Arbitragehof een prejudiciële vraag zou worden gesteld betreffende artikel 21, zesde lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van

State. Na te hebben vastgesteld dat die bepaling geen betrekking had op de tussenkomende partij vermits zij handelt over de verzoekende partij, heeft de Raad van State niettemin, rekening houdend met de verplichting die hem bij artikel 26, § 2, van de wet op het Arbitragehof wordt opgelegd, de hierboven vermelde vraag gesteld.

III. De rechtspleging voor het Hof

Bij beschikking van 14 oktober 1998 heeft de voorzitter in functie de rechters van de zetel aangewezen overeenkomstig de artikelen 58 en 59 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof.

De rechters-verslaggevers hebben geoordeeld dat er geen aanleiding was om artikel 71 of 72 van de organieke wet toe te passen.

Van de verwijzingsbeslissing is kennisgegeven overeenkomstig artikel 77 van de organieke wet bij op 29 oktober 1998 ter post aangetekende brieven.

Het bij artikel 74 van de organieke wet voorgeschreven bericht is bekendgemaakt in het *Belgisch Staatsblad* van 10 november 1998.

Memories zijn ingediend door :

- de Waalse Regering, rue Mazy 25-27, 5100 Namen, bij op 7 december 1998 ter post aangetekende brief;
- R. Thacker, wonende te 1332 Genval, avenue Gevaert 126, bij op 11 december 1998 ter post aangetekende brief;
- de Ministerraad, Wetstraat 16, 1000 Brussel, bij op 11 december 1998 ter post aangetekende brief.

Van die memories is kennisgegeven overeenkomstig artikel 89 van de organieke wet bij op 6 januari 1999 ter post aangetekende brieven.

Memories van antwoord zijn ingediend door :

- de Ministerraad, bij op 1 februari 1999 ter post aangetekende brief;
- R. Thacker, bij op 5 februari 1999 ter post aangetekende brief;
- de Waalse Regering, bij op 5 februari 1999 ter post aangetekende brief.

Bij beschikkingen van 30 maart 1999 en 28 september 1999 heeft het Hof de termijn waarbinnen het arrest moet worden gewezen, verlengd tot respectievelijk 14 oktober 1999 en 14 april 2000.

Bij op 5 juli 1999 ter post aangetekende brief heeft de raadsman van de Waalse Regering laten weten dat zijn cliënte beslist heeft niet tussen te komen in de verdere rechtspleging.

Bij beschikking van 14 juli 1999 heeft rechter H. Boel, waarnemend voorzitter in functie, de zetel aangevuld met rechter H. Coremans, die verslaggever werd, enkel om te beslissen over de ingereedheidbrenging.

Bij beschikking van 14 juli 1999 heeft het Hof de zaak in gereedheid verklaard en de dag van de terechtzitting bepaald op 6 oktober 1999.

Van die beschikking is kennisgegeven aan de partijen en hun advocaten bij op 16 juli 1999 ter post aangetekende brieven.

Bij beschikking van 29 september 1999 heeft het Hof de zaak uitgesteld tot de terechtzitting van 19 oktober 1999.

Van die beschikking is kennisgegeven aan de partijen en hun advocaten bij op 1 oktober 1999 ter post aangetekende brieven.

Bij beschikking van 19 oktober 1999 heeft de voorzitter in functie de zetel aangevuld met rechter H. Coremans.

Op de openbare terechtzitting van 19 oktober 1999 :

- zijn verschenen :

. Mr. P. Gougnard, advocaat bij de balie te Nijvel, voor R. Thacker;

. Mr. M. Mahieu, advocaat bij het Hof van Cassatie, voor de Ministerraad;

- hebben de rechters-verslaggevers E. Cerexhe en H. Boel verslag uitgebracht;

- zijn de voornoemde advocaten gehoord;

- is de zaak in beraad genomen.

De rechtspleging is gevoerd overeenkomstig de artikelen 62 en volgende van de organieke wet, die betrekking hebben op het gebruik van de talen voor het Hof.

IV. *In rechte*

- A -

Standpunt van R. Thacker, tweede tussenkomende partij voor de Raad van State

A.1.1. Van het verslag van de auditeur wordt kennis gegeven aan de andere partijen dan de verzoekende partij, met inbegrip van de tussenkomende partijen, meer dan dertig dagen na de kennisgeving ervan aan de verzoekende partij, dat wil zeggen op hetzelfde ogenblik als de informatie volgens welke de verzoekende partij geen laatste memorie noch vordering tot voortzetting van de procedure ter griffie heeft ingediend. Maakt het verslag van de auditeur waarin de verwerping of de verklaring van onontvankelijkheid wordt voorgesteld weliswaar geen einde aan de behandeling van de zaak, het wijst er niettemin op dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat het ingestelde beroep onontvankelijk is of geen grondslag heeft. Het is juist dat de verzoeker tot tussenkomst geen nieuwe middelen mag aanvoeren. En in die zin heeft de door de Raad van State gestelde prejudiciële vraag betrekking op de onmogelijkheid voor een tussenkomende partij om de procedure voort te zetten wanneer artikel 21, zesde lid, van de wetten op de Raad van State op de verzoekende partij is toegepast.

A.1.2. Het onweerlegbare wettelijke vermoeden van afstand dat op de oorspronkelijke verzoekende partij rust, kon slechts worden beschouwd als een vormvereiste die geen onevenredige last ten aanzien van het door de wetgever nagestreefde doel met zich meebrengt, in zoverre die partij is ingelicht over de termijn en de gevolgen verbonden aan het niet indienen van vorderingen tot voortzetting van de procedure, in zoverre is vastgesteld dat zij werkelijk over de mogelijkheid beschikte om te beletten dat dat wettelijk vermoeden toepassing diende te vinden, zodat daaruit de stilzwijgende maar niettemin ondubbelzinnige beslissing kon worden afgeleid dat zij niet meer in haar beroep tot vernietiging volhardde.

De tussenkomende partij die het verzoekschrift steunt, beschikt daarentegen niet over de mogelijkheid om te beletten dat dat wettelijk vermoeden toepassing diende te vinden, niettegenstaande het feit dat haar belang bij de afloop van het geschil is erkend, dat haar tussenkomst is ingewilligd en zulks zonder dat zij zelfs werd ingelicht, niet alleen over het bestaan van het verslag van de auditeur waarin de verwerping of de verklaring van onontvankelijkheid van het beroep wordt voorgesteld, maar bovendien over de bovenvermelde termijn van dertig dagen en de gevolgen verbonden aan het niet indienen van een vordering tot voortzetting van de procedure door de verzoekende partij, tenzij wordt aangenomen, *quod non*, dat zij de mogelijkheid heeft zelf een dergelijke vordering tot voortzetting van de procedure in te stellen. Nu mag een tussenkomende partij die het verzoekschrift steunt niet

anders worden behandeld dan een verzoekende partij in zoverre de afstand van geding van de ene niet de afstand van geding van de andere met zich kan meebrengen, tenminste als het op een vermoeden is gegrond.

A.1.3. De procedureregels die zijn voorgeschreven bij artikel 21, zesde lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State mogen niet tot gevolg hebben dat wordt verhinderd dat de tussenkomenende partij, die het verzoekschrift steunt en die haar vordering wenst te handhaven wanneer de verzoekende partij ervan afziet binnen de termijnen te reageren, werkelijk toegang heeft tot de gewone rechter.

Daaruit volgt dat artikel 21, zesde lid, van de wetten op de Raad van State de artikelen 10 en 11 van de Grondwet schendt. De maatregel die het lot van de procedure doet afhangen van het vervullen door een andere partij, zonder dat de tussenkomenende partij hoe dan ook wordt geïnformeerd, van de verplichting om een procedurestuk in te dienen waarvan de inhoud kan worden beperkt tot de loutere bevestiging van het feit dat de tussenkomenende partij in haar vordering volhardt, is een vormvereiste die een noodzakelijkerwijze onevenredige last met zich meebrengt vermits zij op een derde weegt zonder dat de tussenkomenende partij die het verzoekschrift steunt de mogelijkheid heeft om, in het licht van het door de wetgever nagestreefde doel, tussen te komen, namelijk de duur van de procedure te verkorten en de partijen ertoe aan te zetten de procedures niet nodeloos voort te zetten.

Subsidiair zou de gestelde vraag ook kunnen worden beantwoord met de vaststelling dat het voormelde artikel 21, zesde lid, de artikelen 10 en 11 van de Grondwet schendt door de tussenkomenende partij die het verzoekschrift steunt maar die bewust niet als verzoekende partij is opgetreden, niet toe te staan de voortzetting van de procedure te vorderen binnen dertig dagen te rekenen vanaf de kennisgeving aan haar zelf van het verslag van de auditeur waarin de verwerping of de verklaring van onontvankelijkheid van het beroep wordt voorgesteld.

Nog meer subsidiair zou men de bovenvermelde vraag kunnen beantwoorden met de vaststelling dat het voormelde artikel 21, zesde lid, de artikelen 10 en 11 van de Grondwet schendt omdat het de tussenkomenende partij die het verzoekschrift steunt, maar die bewust niet als verzoekende partij is opgetreden, niet toestaat de voortzetting van de procedure te vorderen binnen dertig dagen te rekenen vanaf de kennisgeving, aan de verzoekende partij, van het verslag van de auditeur waarin de verwerping of de verklaring van onontvankelijkheid van het beroep wordt voorgesteld indien die bepaling in die zin wordt geïnterpreteerd dat zij de kennisgeving van het verslag van de auditeur aan de tussenkomenende partij die het verzoekschrift steunt, gelijktijdig met de kennisgeving aan de verzoekende partij, niet noodzakelijk maakt.

A.2.1. In haar memorie van antwoord doet de tussenkomenende partij voor de Raad van State ook nog gelden dat het specifieke statuut van de tussenkomenende partij in de procedure niet kan verantwoorden dat het lot van haar vordering tot tussenkomenst afhankelijk zou kunnen zijn van handelingen die haar niet te gepasten tijde ter kennis worden gebracht, vermits de tussenkomenende partij die het verzoekschrift steunt, vóór het verstrijken van de bovenvermelde termijn van dertig dagen op geen enkele manier in kennis wordt gesteld van het bestaan van een verslag van de auditeur die besluit tot de verwerping van het beroep, noch van de kennisgeving van dat verslag aan de verzoekende partij, noch van het begin van het verloop van de termijn van dertig dagen bij het verstrijken waarvan het wettelijke en onweerlegbare vermoeden zal zijn gevestigd van de afstand van de verzoekende partij en van de gevolgen verbonden aan het niet indienen van een vordering tot voortzetting van de procedure door de verzoekende partij binnen die termijn zowel voor de verzoekende partij als voor de tussenkomenende partij die het verzoekschrift steunt.

A.2.2. De tussenkomenst tot ondersteuning van een verzoekschrift tot vernietiging gebeurt noodzakelijkerwijze wanneer een andere partij reeds het initiatief van het conflict met de overheid die de auteur van de administratieve akte is, heeft genomen, wat daarom niet wil zeggen dat de tussenkomenende partij bewust verkiest een afwachtende en meer gereserveerde houding aan te nemen, en zich ertoe gaat beperken tussen te komen in de procedure die op initiatief van de verzoekende partij is ingeleid : de tussenkomenende partij die het verzoekschrift steunt kan aldus onder meer beweren dat een bepaald middel uitdrukkelijk of impliciet in het verzoekschrift is aangevoerd, in tegenstelling met wat de auditeur, de tegenpartij of zelfs de verzoekende partij zelf zouden kunnen beweren.

Standpunt van de Ministerraad

A.3.1. In de eerste plaats moet erop worden gewezen dat het Hof in deze zaak wordt verzocht de zogenaamde techniek van de « discriminatie door verzuim » of nog van de « onrechtstreekse discriminatie » toe te passen. Die bijzonderheid vloeit voort uit het feit dat de vermeende discriminerende situatie een klassieke pretoriaanse regel is die formeel uit geen enkele tekst voortvloeit. Derhalve hadden de tweede tussenkomenende partij en vervolgens de Raad van State geen andere keuze dan artikel 21, zesde lid van de gecoördineerde wetten op de Raad van State,

waarvan de sanctie de tussenkomen partij tot ondersteuning slechts indirect raakt, « onrechtstreeks » te beogen. Die bijzonderheid houdt in dat de prejudiciële vraag wordt beantwoord in het licht van de betwiste bepaling, enerzijds, en van de pretoriaanse regel van de procedurele afhankelijkheid, anderzijds.

A.3.2. In de eerste plaats is de situatie van de verzoekende partij niet vergelijkbaar met die van de tussenkomen partij.

De verzoekende partij en de tussenkomen partij hebben weliswaar hetzelfde belang bij de vernietiging van de betwiste administratieve akte. Dat gemeenschappelijk belang zou overigens verantwoord worden *data priori* beiden, of de ene veeleer dan de andere, een beroep tot vernietiging van die akte instellen. Dit gezegd zijnde hebben, in geval van vernietiging, zowel de verzoekende als de tussenkomen partij baat bij het resultaat. Maar, anders dan de verzoekende partij, neemt de partij die vrijwillig tussenkomen tot ondersteuning van de vordering tot vernietiging, niet het initiatief van het conflict met de overheid die de auteur van de administratieve akte is. Hoewel de tussenkomen partij perfect zelf in rechte zou kunnen treden met een hoofdvordering tot vernietiging (wat, in voorkomend geval, de samenvoeging van haar beroep met dat van de verzoeker zou verantwoord worden), geeft zij er aanvankelijk bewust de voorkeur aan een afwachtende en meer gereserveerde houding aan te nemen, en zich vervolgens ertoe te beperken tussen te komen in de procedure die op initiatief van de verzoeker is ingeleid. Op strategisch en economisch vlak biedt het statuut van de tussenkomen partij onbetwistbare voordelen ten opzichte van het statuut van de verzoekende partij. Die voordelen gaan alle uit van het accessoire karakter van de tussenkomen ten opzichte van de hoofdvordering tot vernietiging. Diezelfde accessoire dimensie houdt ook, als tegenhanger van de geciteerde voordelen, een procedurele afhankelijkheid in van de tussenkomen ten opzichte van de hoofdvordering tot vernietiging : het lot van de eerstvermelde is verbonden met dat van de in tweede instantie vermelde.

In de marge van wat voorafgaat staat het vast dat, in het gerechtelijk privaatrecht, niemand ooit eraan heeft gedacht de situatie van de tussenkomen partij te vergelijken met die van de partijen in de hoofdvordering.

A.3.3. Gesteld dat men ervan uitgaat dat die situaties vergelijkbaar zijn, is het verschil in behandeling objectief en redelijk en zulks in het perspectief van het arrest nr. 67/95, dat het Hof *mutatis mutandis* te dezen zou moeten toepassen.

A.4. In zijn memorie van antwoord wenst de Ministerraad te beklemtonen dat de argumentatie van de tweede tussenkomen partij voor de Raad van State voor een belangrijk deel gegrond is op de omstandigheid dat haar van het verslag van de auditeur, bedoeld in artikel 21, zesde lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, niet kennis is gegeven op hetzelfde ogenblik als de kennisgeving van hetzelfde verslag aan de verzoekende partij.

Ongeacht of er al dan niet stof tot interpretatie is, wordt de kennisgeving van de verslagen van het auditoraat aan de partijen, wat de gewone procedure betreft, uitsluitend geregeld door artikel 14 van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling administratie van de Raad van State, vervangen door artikel 23 van het koninklijk besluit van 15 juli 1956 en gewijzigd door artikel 5, 1^o, van het koninklijk besluit van 7 januari 1991.

Die laatstvermelde bepaling wordt geenszins, zelfs niet impliciet, beoogd door de prejudiciële vraag die te dezen aan het Hof is voorgelegd. Dat zou trouwens ook niet het geval kunnen zijn, vermits het om een verordeningsbepaling en niet om een wetsbepaling gaat.

Gelet op wat voorafgaat dient men derhalve ervan uit te gaan dat het Arbitragehof niet bevoegd is om in te gaan op het verzoek van de tussenkomen partij en om de argumentatie te beoordelen die zij wil afleiden uit de ontstentenis van kennisgeving van het verslag bedoeld in artikel 21, zesde lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State aan de tussenkomen partij, gelijktijdig met de kennisgeving van datzelfde verslag aan de verzoekende partij.

- B -

Over het onderwerp en de draagwijdte van de prejudiciële vraag

B.1.1. Artikel 21, zesde lid, van de wetten op de Raad van State bepaalt :

« Ten aanzien van de verzoekende partij geldt een vermoeden van afstand van geding wanneer zij, binnen een termijn van 30 dagen die ingaat met de betekening van het verslag van de auditeur waarin de verwerping of onontvankelijkheid van het beroep wordt voorgesteld, geen verzoek tot voortzetting van de procedure indient. »

B.1.2. De prejudiciële vraag heeft betrekking op de bestaanbaarheid van die bepaling met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, doordat zij de tussenkommende partij die het verzoekschrift steunt maar niet als verzoekende partij is opgetreden, niet toestaat de voortzetting van de procedure te vorderen.

B.2. Zoals uit het verwijzingsarrest blijkt, vloeit de discriminatie zoals zij wordt aangevoerd in de prejudiciële vraag, niet rechtstreeks voort uit het voormelde artikel 21, zesde lid, maar uit de interpretatie die eraan wordt gegeven wanneer het wordt gelezen in samenhang met het beginsel van de procedurele afhankelijkheid van de vrijwillige tussenkomst ten opzichte van de vordering tot vernietiging.

Om de prejudiciële vraag te beantwoorden, dient het Hof rekening te houden met die bijzonderheid, die in het verwijzingsarrest wordt aangevoerd.

Ten gronde

B.3. Artikel 21, zesde lid, is in de gecoördineerde wetten op de Raad van State ingevoerd bij artikel 1 van de wet van 17 oktober 1990. Zij maakt deel uit van een reeks maatregelen waarmee de wetgever de duur van de rechtspleging voor de afdeling administratie van de Raad van State wilde inkorten en de gerechtelijke achterstand wilde wegwerken (*Parl. St.*,

Senaat, 1989-1990, nr. 984-1 (Memorie van toelichting), p. 1, en nr. 984-2 (Verslag), p. 2, en *Hand.*, Senaat, 12 juli 1990, pp. 2640 e.v.).

B.4. Te dezen schrijft die bepaling voor dat wanneer de verzoekende partij de termijn vastgesteld voor het indienen van een vordering tot voortzetting van de procedure niet in acht neemt, zij geacht wordt afstand van dat geding te doen.

Hoe zwaar ook het gevolg van de niet-naleving van die termijn voor de verzoekende partij moge zijn, een dergelijke maatregel is niet kennelijk onevenredig ten aanzien van de door de wetgever nagestreefde doelstelling, namelijk het inkorten van de duur van de rechtspleging, gelet op het algemene rechtsbeginsel dat de strengheid van de wet in geval van overmacht of van onoverwinnelijke dwaling kan worden gemilderd, beginsel waarvan de betrokken wet niet is afgeweken. De verplichting om binnen de termijn een procedurestuk in te dienen, waarvan de inhoud zich kan beperken tot de loutere bevestiging dat de verzoekende partij in haar vordering volhardt, is een vormvoorschrift dat, ten aanzien van de voormelde doelstelling, geen onevenredige last teweegbrengt.

B.5. Uit het onderzoek van het dossier en uit de omstandigheden van de zaak blijkt dat de tweede tussenkomende partij voor de Raad van State het verschil in behandeling aanklaagt dat, voor de toepassing van het voormelde artikel 21, zesde lid, zou bestaan tussen, enerzijds, de partij die de vernietiging vordert, die de mogelijkheid heeft om de voortzetting van de procedure te vragen niettegenstaande het neerleggen van een verslag van de auditeur die besluit tot de verwerping of de onontvankelijkheid van het verzoekschrift en, anderzijds, de tussenkomende partij, die niet over die mogelijkheid beschikt vermits het lot van de tussenkomst gebonden is aan dat van het verzoekschrift.

B.6. Het beginsel van de procedurele afhankelijkheid van de tussenkomst voor de Raad van State ten opzichte van het beroep tot vernietiging, vloeit voort uit verschillende bepalingen van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, waaronder artikel 21*bis*, § 1, dat bepaalt : «De tussenkomende partij kan ter ondersteuning van het verzoek geen andere middelen aanvoeren dan die welke in het inleidend verzoekschrift zijn uiteengezet ». Diezelfde bepaling stelt de tussenkomst overigens afhankelijk van de inachtneming van dwingende termijnen zodat «deze tussenkomst de procedure op generlei wijze vertraagt ».

B.7. Door te opteren voor de vrijwillige tussenkomst in plaats van voor het indienen van een beroep tot vernietiging, kiest de tussenkomende partij vrijwillig een type van procedure dat bepaalde voordelen biedt maar waarvan zij ook niet kan zeggen dat zij de situatie van afhankelijkheid ten opzichte van de hoofdprocedure, met inbegrip van de risico's die inherent zijn aan dat statuut, niet kent.

De partij die niet de weg van het beroep tot vernietiging kiest, kan zich niet beklagen over de gevolgen die voor haar voortvloeien uit de ontstentenis van een verzoek tot voortzetting van de procedure door de hoofdverzoeker.

B.8. De prejudiciële vraag dient ontkennend te worden beantwoord.

Om die redenen,

het Hof

zegt voor recht :

Artikel 21, zesde lid, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, waarin ten aanzien van de verzoekende partij een vermoeden van afstand van geding wordt gevestigd wanneer zij geen enkel verzoek tot voortzetting van de procedure indient binnen de termijn van 30 dagen die ingaat met de kennisgeving van het verslag van de auditeur waarin de verwerping of onontvankelijkheid van het beroep wordt voorgesteld, schendt de artikelen 10 en 11 van de Grondwet niet, doordat het de tussenkomen partij die het verzoekschrift steunt, maar die bewust niet als verzoekende partij is opgetreden, niet de mogelijkheid biedt de voortzetting van de procedure te vragen.

Aldus uitgesproken in het Frans en het Nederlands, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof, op de openbare terechtzitting van 10 november 1999.

De griffier,

De voorzitter,

L. Potoms

M. Melchior